

NA BĀEHU ĀEKY

StĀ™eda, 20 kvĀ›ten 2015

Chalupa, veranda, slunce, pohoda. Veranda, kĀ™eslo a na nĀ›m já. Sedím a pozoruji barometr. Ukazuje „schön“. Bude hezky. Barometr je dĀ›dictví po našich. Svatební dar. Brát se museli. ĀĀekali dítĀ›. Dívám se na jejich svatební foto máma - Mona Lisa, táta.. jo, táta byl voják. A náramnĀ› jim to slušelo. Na fotu je datum kvĀ›ten 1921.

Protáhnu se. A koukám, lekly se - srny na horní louce. V úprku ukazují zrcátka. UsmĀ›ji se. KvĀ›ten, horní louka opĀ›t rozkvetla. Je plná Ā›lutých sluníĀ•ek. V ruce vyhaslou dýmku, tabák a sirky na krbové Ā™ímse v chalupĀ›. Nevstávám! Myšlenky a vzpomínky se honí hlavou. BzuĀ›í a poletují jako vyplašená moucha. Zase ta otázka, otázka, jak to bylo. Vzpomínky zabloudí o tĀ™i roky zpĀ›t. Na kalendĀ™i svítil únor, mrzlo. Únor je mĀ›sícem mého narození. Chystají oslavu ulíĀ›níci. Jo, kulatiny. NemĀ›l jsem se kluk tĀ›šit, tĀ›šit dopĀ™edu. Oslava, neoslava rychlá rovnou do špitálu. Probral jsem se aĀ› na pokoji. Koukám, rozhlíĀ›ím se, a to uĀ› soused vedle na lĀ›Ā›ku se culí: „Máš kliku, byl kolem tebe šrumeč“. Sestra, mĀ›níci mi kapaĀ•ku, pĀ™ikyvuje: „Chvilka jste nám odcházeli,“ a palcem ukazuje vzhĀ›ru. Pohlédnu na ni: “NEBE?“ Ona pĀ™ikývne a naznaĀ›uje, Ā›e nejhorší je snad uĀ› pryĀ•. Nevím, kolik je hodin. Je ráno? Je veĀ•er? Asi ráno, vizi vchází doktor. Povídá, Ā›e jsem chytil velmi záudnou nákazu, prý “rĀ›Ā›i“. Lze pĀ™ijít o nohu Ā›i Ā›ivot. PotĀ›šil, jo fakt, potĀ›šil… Vykládá nĀ›co sestĀ™e. Nerozumím jim. PĀ™istoupí k mé posteli, stiskne rameno (asi mé). Slyším jeho hlas :“DrĀ› se, bojujem o nohu i Ā›ivot.“ Chytnu se pelesti, aĀ› mi zbĀ›lají klouby na ruku. Zahrozí prstem: “DrĀ›et, ale ne poste, ale Ā›ivota!“ Pleskne mne lehce po paĀ›i a odchází. Pak to šlo jako na klouzaĀ›ce. Za tĀ™i nedĀ›le jsem byl ok. UĀ› pĀ™ekáĀ›ím doma, ale ta otázka, ta otázka mi stále v kebuli! Od sestry vím, Ā›e má duše se nĀ›jaký Ā›as toulala mimo tĀ›lo. Co jsem vidĀ›l, co jsem proĀ›il v tuto chvíli? Stojím na bĀ™ehu Ā™eky, u pĀ™ívozu. Ā›eka tone v oparu... snad v mlze. Prám pomalu odplouvá, v nĀ›m mamka …. taĀ›ka, oba sedí, mávají na mne a usmívají se. Neotvírají ústa, ale jasnĀ› slyším volání – pojĀ•, pĀ™isedni… Jdu za lákavým hlasem. Vstupuji do Ā™eky. Je studená, ledová. Ztuhnu, nemohu dál. Prám klouĀ›e po vodĀ›, mizí v oparu Ā™eky. Naši se stále jen usmívají, ani nemávají. Stojím. Jsem sám. U srdce teskno, ale – Za dva dny mne probouzejí, probudili mne k Ā›ivotu. PĀ™i vizitĀ› doktor chválí: “DrĀ›el ses, drĀ›el houĀ›evnatĀ› Ā›ivota. Kama vybojováno. Konec dobrý, vše dobré.“ Ale ta otázka… Nebyl vidĀ›t tunel ani záĀ™ivé svĀ›tlo, stál jsem jen na bĀ™ehu Ā™eky. NaznaĀ›ilo mi to cestu v Eden? ĀĀei v Ā™iši Hádovu? Byla to Ā™eka Styx? Nebyl to pouz sen? Ale - zdají se v komatu sny? -doktor-